

Jačanje bratskih veza između svećenika

Otac Larry Swink, pastor prigradske župe u blizini Baltimorea u Marylandu, govori o tome zašto svećenici trebaju duhovnu i ljudsku potporu od strane svoje braće u svećeništvu, kao i o svojem iskustvu sudjelovanja u svećeničkom baseball timu “DC Padres.”

31.10.2017.

Koju ulogu je odigrala vaša obitelj u vašem svećeničkom pozivu?

Dolazim iz velike obitelji, imam desetero braće i sestara. Ta činjenica odigrala je veliku ulogu u oblikovanju mog svećeničkog poziva. Oboje mojih roditelja su supernumerarij u Djelu (Opus Dei). Promatranje njihove bračne požrtvovnosti učinilo me otvorenijim svećeničkom pozivu.

Nakon fakulteta, sjećam se da sam gledao svoga oca kako se ujutro moli u dnevnoj sobi. Pitao sam se zašto to radi. Kasnije kad sam se povezao s Djelom, video sam kako mu njegova molitva pomaže da radi dobro i odgaja nas na dobar način. Gledao sam ga kako svaki dan ide na Svetu Misu i moli krunicu. Promatrajući svoje roditelje kako često pristupaju sakramentima, imalo je golem utjecaj na mene.

Pohađali ste školu Opus Deia u Washingtonu DC “The Heights School”. Kako je to pomoglo da se pripremite za Vaš svećenički poziv?

Imam jako lijepo uspomene na “Heights” školu. Molitva nije bila nešto strano. Težnja prema imala je veliki naglasak u obrazovanju u “Height”s školi.

Ali, također vam je bilo dopušteno da budete čovjek. U drugim školama, u slučaju da je kišilo, ne bi vas puštali da se igrate na parkiralištu, i morali ste ostati unutra. U “Heights” školi, izbacili bi vas van, i igrali ste se u blatu. Moji prijatelji koji su išli u druge škole znali su mi reći, "Čovječe, pustili su vas da se igrate pod odmorom?" A mi smo se cijeli zablatili. U “Heightsu” su vam dopustili da se ne bojite poduzimati određene rizike, i da budete čovjek.

Recite nešto o svome sportskom zađu; je li to bilo od pomoći u vašem svećeništvu?

Apsolutno. Igrao sam srednjoškolsku baseball ligu za tim “Heights” škole, a nakon toga desno polje za sveučilište u Dallasu. Danas igram za svećenički baseball tim “DC Padres.” Iako se bliži vrijeme za kraj moje baseball karijere, tim je u cijelosti sastavljen od svećenika i sjemeništaraca. Igramo sa srednjim školama na manjim stadionima otprilike četiri puta godišnje..

Sport vas uči kako steći upornost, naročito baseball. Baseball je igra pokušaja i pogreške. Ako pogodite tri od deset, smatrati će vas super zvijezdom u glavnim ligama. Neprestano pokušavanje ispočetka je jako važno.

Povezujem puno stvari u razgovoru s ljudima. Sport je jako velika stvar među ljudima danas . Kako je moćno

pomći ljudima da shvate da postoji još veći i bolji sport, pokušati stići u nebo, biti svet.

Kada ste prvi puta počeli razmišljati o svećeničkom pozivu?

Dogodilo se kada sam bio student na sveučilištu u Dallasu i dok sam pohađao semestar u Rimu. Jako sam volio kapelana kojeg smo tamo imali. Uvijek je bio dostupan za razgovor i isповijed.

Taj kapelan pozvao me na skijanje sa četvoricom drugih mladića, na mjesto na kojem je skijao papa Ivan Pavao II. To mi je jedna od najdražih uspomena na vrijeme provedeno u Rimu. Kapelan je bio “cool” tip, ali i autentično svet. I jednu večer me upitao, “Jesi li ikada razmišljaо da postaneš svećenik?” Hrvao sam se sa tom mišlju pet godina, ali to je bio način na koji je sjeme posijano.

Nakon fakulteta, prije sjemeništa, započeli ste karijeru burzovnog mešetara u Morgan Stanley-u, zar ne?

Osjećao sam da nisam spremam za sjemenište, taj skok u vjeri. To je bio polagan proces spoznavanja samoga sebe i Krista, i učio sam se moliti na puno dublji način. Nikad nisam prakticirao mentalnu molitvu.

Saznao sam za euharistijsko klanjanje, i svakodnevnu molitvu krunice, ne samo jednom tjedno, i počeo sam usredotočavati svoje misli i posao više na Boga. Našao sam više radosti u onome što sam radio usred svijeta, i moje je srce privučeno dubljem pozivu.

Koje su vaše uspomene na svećeničko ređenje?

Prva Sveta Misa nakon zaređenja bila je nevjerojatna. Prvi puta slavljenje sa biskupom i posvećivanje kruha i vina u tijelo i krv Isusa Krista

bilo je tako.... Jednostavno ne mogu naći riječi.

Jedna od mojih najdražih uspomena; sjećam se da sam izlazio iz bazilike pod dojmom svega što se upravo dogodilo, i pride mi jedan čovjek i upita me, "Oče, možete li me isповijediti?" A ja mu odgovaram, "Mislim da je isповијед između jedan i dva popodne." I onda mi padne na pamet i odgovorim mu, "Samo trenutak, pa ja vas mohu isповijediti!" To je bio prvi trenutak kako sam shvatio da sam svećenik. I pomislio sam, "Wow, transformiran sam u tu posudu koja prenosi Krista."

Cijeli dan je bio prekrasan. Ali sama stvarnost činjenice da Bog koristi mene, slabog grijesnika, da prenosi svoju milost ljudima, bila je iskonska.

Što vam se najviše sviđa u vašem svećeničkom pozivu?

Tri stvari: slavljenje Svetе Mise, isповједање, i propovijedanje.

Ono što hrani moju ljubav prema Svetoj Misi je klanjanje. Svaki dan imam sat mentalne molitve pred Presvetim Oltarskim Sakramenton. To je jako velika stvar.

U koje god mjesto da idem, nudim isповјед prije i poslje Svetе Mise, a sada kao Pastor, nudimo i mnogo više. Shvatio sam da je ovo velika prilika za približavanje ljudi obraćenju. Smatram da, ako samo ponudite, ljudi će s vremenom doći. Blagoslovljen sam da imam župne vikare istoga mišljenja, koji vole sjediti u isповједаонici i pomagati ljudima. A i sam osobno volim skrament isповједи.

I jednostavno volim propovijedati Riječ Božiju. Zadnjih godina vodim mnoge duhovne obnove. Volim pomagati ljudima u shvaćanju vjere na dubljem nivou, pomagati im da

povežu svoj život sa Gospodinovim. Potrebno je puno rada, ali sve vodi puno dubljoj radosti. Za mene, dva najveća trenutka su kada ulazim na teren sa klupe, i kada se penjem na propovjedaonicu.

Kako je biti pastor župe?

Moja trenutna župa je Župa Svetoga Srca u Marylandu. Puno je povijesti utkano u župu, neke od najstarijih crkvi u SAD-u, bogata tradicija katoličanstva. Ova župa ima oko 1600 obitelji; oko 900 prakticira Vjeru, i taj broj se povećava.

Kroz dane unutarnje sabranosti, propovijedanja,i duhovnih vježbi,nastojim pomoći ljudima da se više povežu sa vjerom. Ljudi su jako otvoreni prema vjeri. Oni koji pohađaju Svetu Misu žele biti izazvani i poticani na svetost.

Ovdje sam samo oko godinu i pol, ali zaista mi se sviđa. I živjeti dan po

dan, popravljati zgrade, to je također dio poziva.

Koje su vaše dnevne zadaće i brige?

To je kome moram pomoći danas.
Radim puno duhovnog vodstva.
Često mislim na ljude s kojima će taj
dan pričati. Tražim snagu da se
suživim sa svačijom situacijom na
njbolji mogući način .

U blizini župe nalazi se zatvor, i
jednom tjedno imamo Misu u
zatvoru. Imamo pet staračkih
domova, bolnicu i školu. Puno puta
pomislim, Bože kako će sve ovo stići
danас? Kako i kome da dam
prednost? Ponekad je veliki pritisak
biti župni svećenik. To je kao da ste
otac velike obitelji. I morate pitati
Gospodina, na koga žečiš da se danas
usredotočim?

Kako vam Svećeničko Društvo Svetog Križa pomaže u svećeničkom pozivu?

Mislim da mogu reći, da bez Djela, bez Svećeničkog Društva, ne bih bio tu gdje sam danas. U sjemeništu dobijete puno duhovne potpore, ali nakon zaređenja, ponekad se svećenici mogu naći prepušteni samima sebi.

Jedna od opasnosti koja zna zadesiti župnog svećenika je da postanete solo igrač. Jednostavno, držite sve te ljude odgovrni kao pastor, ali vas nitko ne drži odgovornim kao župnog svećenika.

Mi svećenici, kao i ostali, smo grešnici potrebiti Božje milosti, a i trebate to očinstvo, i nekoga da vas izazove kao svećenika, da ostanete vjerni svom pozivu.

Za mene, Svećeničko Društvo je veliko utočište za nošenje sa vlastitim

slabostima i mjesto ralučivanja da jasnije vidim gdje me Bog zove kao pastora, u mome poslu, da budem bolji svećenik. Mislim da to nije samo pomoć u duhovnom smislu, već i provođenje vremena sa drugim svećenicima. Još jedna stvar koju me je Društvo naučilo je da je jedna od mojih glavnih apostolskih zadaća da pomažem svojoj braći svećenicima da ostanu blizu Bogu.

Kako pokušavate biti brat svojoj braći svećenicima?

U južnom Maryland-u, svećenici u Djelu su smješteni blizu jedan drugome. Imamo tjedne večere u jednoj od župa, i zajedno prakticiramo mentalnu molitvu. To nije samo za ljude u Djelu, to je i za druge ljude, izvan Djela. I nalazim da je od velike pomoći da se ljudi druže i razgovaraju: O čemu propovijedaš ovaj vikend? Kako ide u župi?

Također imamo uskršnje radionice za svećenike, i oni to jednostavno obožavaju. Odvijaju se u Longlea retreat centru. Imamo govornika, i molimo zajedno uz neke razovore, i idemo na ekskurzije. Svake godine imamo više ljudi, i svi se zaista vesele tome. Također ih pozivamo na duhovne obnove, koje su od velike pomoći.

Imate li kakav savjet za mlade svećenike koji su nedavno zaređeni?

Da, rekao bih da trebate nastojati provesti jedan sat dnevno u molitvi. Mislim da oko toga nema rasprave. Mislim da zbog stresa i svih zahtjeva života u župi, trebate Božju snagu. Rugo, razmislite o stupanju u kontakt s Djelom, Svećeničkim Društvom. Naša formacija ne prestaje u sjemeništu. Djelo je sjajno u nastojanjima da nas neprestano obrazuje, uči nas našu vjeru, i gleda

na naše svećeničke dužnosti kao profesionalni rad. Moramo se truditi u nastojanjima da budemo bolji. I treće, uvijek čuvaj svoju braću svećenike. Ako netko posrće, nazovi ga i pozovi na ručak, da vidiš kako je.

Imate li kakve misli za kraj?

Potaknuo bih laike da se mole za svećenike. Previše ljudi pretpostavlja da su svećenici sveci. Ono što me potiče da budem bolji svećenik je kad vidim sve očeve i majke velikih obitelji koji žrtvuju tako mnogo da odgoje djecu u vjeri. Ono što potiče njih je gledanje svih žrtvi koje mi činimo, život u celibatu, i davanje cijelog našeg života zaručnici, Crkvi. I mislim da je to timski rad.

To je kao analogija bacača i hvatača u Baseballu. Ministrantsko svećeništvo i regularno svećeništvo rade zajedno. Tako da, često molite za svećenike.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/jacanje-
bratskih-veza-izmedu-svecenika/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/jacanje-bratskih-veza-izmedu-svecenika/)
(8.08.2025.)